

GERTA

psí deník

Prázdniny na venkově

BertRand Santini

bambóok

Bertrand
Santini

GERTA

psí deník

Prázdniny na venkově

bamb**ook**

*Velké poděkování patří Tibu Bérardovi
za jeho péči, laskavost a preciznost
a také čtenářům, knihkupcům a všem mým přátelům,
kteří mě doprovázejí od knihy ke knize.
B. S.*

GERTA

psí deník

Příjezd	7
Radost z obdarování	12
Zadkohlav	16
Květa	20
Zklamání	28
Hlupák	30
Dokonalá kost	35
Krabice od bot	39
Seno	40
Cukrová vata	45
Rajčata	52
Moje jméno	54
Koblížky jsou tady	58
Nesouhlas	66
Příšera z jámy	69
Ptáci	74
Veverka, která dělá chi chi	76
Přelétavé chutě	84
Sny	86
Útěk z domova	89
Motýl	107
Heřmánek	109
Vlak	115

1. červenec

– Svatý Lulu –

PŘÍJEZD

„*D*ing ding dong... Přijíždíme do stanice Aix-en-Provence,“ oznámil vlakový hlásič.

Ale to ještě nic nedokazovalo. Vlakový hlásič často hlásá nesmysly. Tvrdí například, že si v jídelním voze můžete dát výborné sendviče. Není to ale vůbec pravda. Nejsou dobré.

„A je to tady, Gerto! Už jsme tady, zlatíčko,“ zívá Gaspard a protáhl se na sedadle.

Gaspard je můj lidský přítel. Mám ho moc ráda. Je milý, hravý a věrný – dokonalé, že? Když jsem se

narodila, vzal mě do náruče a od té doby jsme nerozluční. Snad jen s tou výjimkou, když jde nakoupit do supermarketu.

„Aix-en-Provence. Zastávka tři minuty!“ zopakoval vlakový hlásič.

Pořád to nic nedokazovalo. Klidně jsme mohli být někde úplně jinde. Vlaků je spousta. Nejméně čtyři. Jeden do Paříže, jeden do Provence a pak jeden další do Ameriky, ale ten létá. Jeden vlak jede také do Anglie, ale do toho psi nesmějí, jenom vodící psi pro nevidomé. Můj Gaspard sice nosí brýle, ale i s nimi má do slepce daleko.

Možná že oslepne nadobro, až bude trochu starší, jako Karel, pudl paní Rastapopoulosové. A to by bylo skvělé, protože potom bychom výlet do Anglie mohli podniknout.

Když vlak zastavil, stále jsem si nebyla jistá, kam jsme dorazili. Zdálo se, že měsíc je ten večer rozbitý, a i když jsem se snažila sebevíc, abych přes okno rozpoznala krajinu, nebylo vidět vůbec nic.

Konečně se dveře vlaku se syčivým *pššit* rozevřely a závan studeného vzduchu mi rozevlál knír, jako když otevřete troubu, abyste se podívali, jestli už je pizza hotová.

Uf! Hlásič nelhal. Noční vánek voněl po pestu, levandulích a těstovinách.

Začala jsem tedy poskakovat vzrušením, přesně jako když mám červíky.

Jedním dobyvatelským skokem jsem přistála na nástupišti hemžícím se kufry na kolečkách a spěchajícím nohama. Potom jsem pokřtila zem počuráním, a celá Provence byla moje.

Auto na nás poslušně čekalo na parkovišti. Jakmile jsme se usadili vevnitř, vystřelilo jako raketa, aby nás odvezlo domů.

Ach, můj milovaný domek v Provence! Dokázala bych ho poznat i se zavřenýma očima. Vestibul voněl fenyklem, salónek tymiánem, kuchyň jitricemi a můj pelíšek psem.

Zatímco Gaspard otevíral kufry a okna, šla jsem si sednout na terasu, abych se nadýchala vůní naší první PRÁZDNINOVÉ noci.

Pod cypřiši se vznášel veverčí pach a usadil se mi v čenichu. Okamžitě jsem v něm poznala toho potí-
žistu, kterého jsem se snažila dopadnout loni i před-
loni. Ale slibuju, že ho tohle léto konečně dostanu,
jako že se Gerta jmenuju!

U platanů mě zápach vycházející z odpadků infor-
moval, že naši sousedi Kabufíkovi ještě pořád neza-
čali držet dietu. Z Kabufíkovíc zeleninové zahrady na
mě zaútočil pach jejich kocoura. Jeho smrdutý odér
svědčil o tom, že se dneska ráno potloukal kolem
cuket a že předešlého dne posvačil klobásu.

Byli tu zkrátka všichni moji kamarádi. I ti, které
jsem neměla ráda. Ohromně jsem se těšila, až je znovu
uvidím.

Zatím jsem si ale šla lehnout. Šlofík ve vlaku mě vy-
čerpál a bylo třeba, abych byla na zítřek ve formě,
jelikož s těmi prázdninami budu mít spoustu práce.

2. červenec – Svatá Chemie –

RADOŠT Z OBDAROVÁNÍ

Na oslavu našeho prvního prázdninového rána jsem šla Gasparda vzbudit s dárkem v tlamě.

„Nazdárek!“ řekla jsem mile. „Podívej, co ti nesu pěkného!“

Každý normální člověk by měl radost.

Gaspard ale jenom vykřikl.

Přitom ta krysa byla tak pěkná!

A navíc nebyla falešná, žádný plastový nebo haddrový krám, kdepak! Dobře, byla mrtvá, ale páchla namouduši výtečně!

Gaspard mi k mému překvapení oznámil, že jsem prase a že prý je špatné zabít „zvíře, jako jsem já“.

Tak zaprvé, já jsem tu krysu nezabila. Nudila se úplně sama v kuchyni, takže jsem ji jen tak z leg-race kousla, a ona pak zemřela na stáří, chudinka. A kromě toho, krysa není „zvíře, jako jsem já“. Ona je ošklivá a černá, zato já jsem pěkná a celá barevná.

Namísto poděkování jsme já a můj dárek skončily vyhozeny na zahradu jako pytle s odpadem.

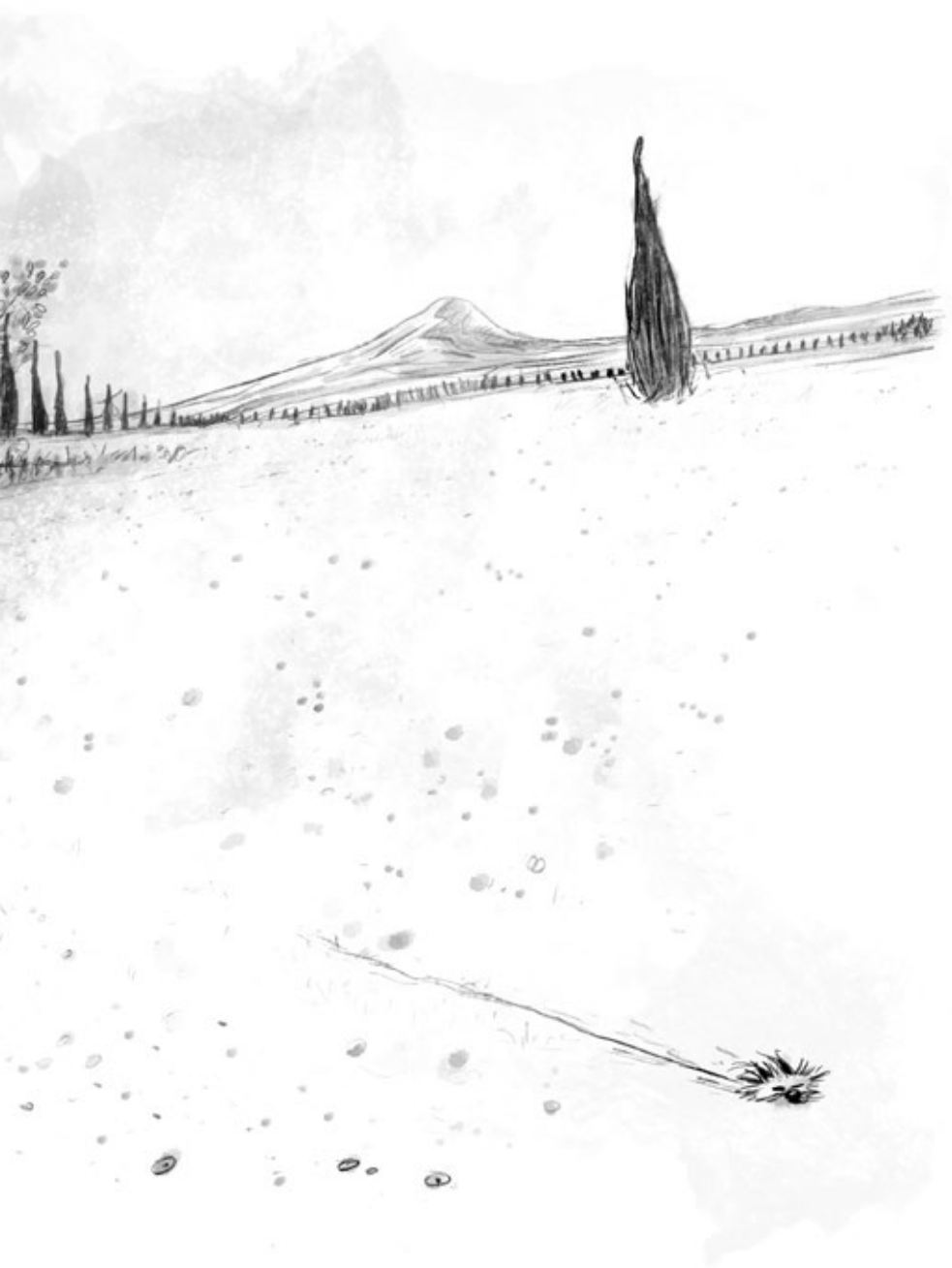
Dvakrát si teď rozmyslím, než budu chtít zase někomu udělat radost! Může sice nakrásně být červenec, ale lidská hloupost si dovolenou zcela jistě nebere.

A abych vyjádřila svou nespokojenost, odešla jsem – docela sama – oslavit začátek léta dováděním na poli.

*Příště ji daruju
sama sobě!*

3. červenec

– Svatý Aggis –

ZADKOH LAV

Kocour našich sousedů Kabufíkových se jmenuje Samuel, ale já mu říkám Zadkohlav, protože jeho hlava vypadá jako jeho zadek.

Nesnášeli jsme se už od našeho prvního setkání. Vzpomínám si na to moc dobře. Už to jsou tři roky, co pod fíkovníkem chrápala velká koule chlupů. Vypadalo to, že půjde o psa.

„Paráda,“ řekla jsem si a upřímně se zaradovala:
„Nový kamarád!“

A běžela jsem mu očichat zadek na výraz uctivého pozdravení.

Čuch... Čuch...

Ten pach se mi hned zdál zvláštní. Nevonělo to jako obvykle.

Najednou se přímo nad mým čenichem otevřelo oko obrovské jako vejce. U sta hnojů, nikdy předtím jsem neviděla, že by na mě zadek pouлил oči!

Když začal mňoukat, došlo mi, jak moc jsem se spletla. Místo abych očichávala zadní stranu psa, čenichala jsem k přední straně kočky!!! Zčervenala jsem studem, ale naštěstí to nebylo vidět, protože jsem celá chlupatá.

Ani jeden z nás nebyl z toho nedorozumění zrovna nadšený, a tak jsme se za chrlení nadávek od sebe vzdálili.

Od tohoto setkání říkám Samuelovi Zadkohlav a shodneme se na tom, že jsme nepřátelé.

Pokaždé když ho potkám, volám na něj: „Zdravíčko, Zadkohlave!“ Rozčiluje ho to a mě to moc baví.

Dnes ráno jsem podle jeho zakaboněného výrazu usoudila, že není nijak zvlášť nadšený, že mě zase vidí. Na oslavu našeho znovushledání jsem se na něj s křikem vrhla:

„Zdravíčko, Zadkohlave!“

No a jeho to rozčílilo, a já jsem se bavila.

Skočil na fíkovník a pokusil se mě vyděsit tím, že z tlamy vydával divné zvuky, asi jako když uprostřed noci skřípají dveře strašidelného zámku. Ale mně to strach nenahnalo, jelikož byl stále den.

Myslel si snad, že se tím nechám odradit? Tak to se spletl! Počkala jsem si pod fíkovníkem, dokud neusne. A jen co začal chrápat...

„HAF!“

Zadkohlav nadskočil, spadl z větve a rozplácl se na zemi jako holubí trus.

Potom jsem se vydala domů a pochvalovala si, jaké mám parádní prázdniny.

4. červenec – Svatý Čipera –

KVĚTA

Kolem poledne jsem zahlédla svou kamarádku Květu, jak podřimuje pod jabloní.

Květa není normální, ale to není důvod k tomu, abychom si z ní hned dělali legraci. Neumí třeba říkat „ano“. Říká jen „no“.

Také se velmi snadno vyleká. Abych ji tedy při probuzení nevyděsila, přikradla jsem se k ní jako myška a zašeptala jsem:

„Nazdárek, to jsem já!“

Květa vyletěla a rozplácla se na zádech, všechny čtyři tlapky ve vzduchu, nožičky ztuhlé jako zápalky.

Květa není normální, ale to není důvod k tomu, abychom si z ní hned dělali legraci. Když například zažívá silné emoce, ztuhnou jí nohy a pak vypadají, jako by byly ze stavebnice. Říká se tomu křeče a je to legrace, jen tedy ne pro ni.

„Gerto, ty jsi mě vyděsila!“

„Pořád máš ty děsné křeče?“ zeptala jsem se jí.

„No,“ povzdechla si. „A zhoršuje se to. Někdy mi ty tlapky ztuhnou, i když se dozvím nějakou dobrou zprávu.“

Řekla jsem jí, že to musí být otravné, a ona odpověděla „no“.

Když se jí vrátil cit do nohou, pozvala jsem ji k nám na jídlo.

„Bude kuře,“ oznámila jsem.

„Ó!“ zvolala Květa. „Tak to je rozhodně dobrá zpráva.“

A bum, znovu ležela na zádech, všechny čtyři tlapky ve vzduchu ztuhlé jako zápalky.

Květa není normální, ale to není důvod k tomu, abychom si z ní hned dělali legraci. Neumí například vyslovit „rododendron“. Říká „rododondon“.

Narodila se jedné bouřlivé noci v jednom z těch obchodů, kde se zvířata prodávají jako plyšové hračky nebo plechovky fazolí.

Na obchodníky se zvířaty si dávejte pozor! Všichni jsou to lháři. Tvrdí například, že milují zvířata. To ale není pravda. Nikdy přece neprodáte něco, co máte opravdu rádi.

Sotva se Květa narodila, už ji obchodník odtrhl od prsa její matky. Květa, traumatizovaná tímto náhlým

a krutým odloučením, nikdy pořádně nevyrostla, až na uši. Výsledek? I po dvou letech strávených ve výloze obchodu stále vypadala jako štěně.

Nikdo ji bohužel nechtěl, dokonce ani když byla ve slevě. Nutno ovšem říct, že kvůli černým očím velkým jako bobule hroznového vína byla chudinka opravdu dost ošklivá.

V jednu chvíli prodejce dokonce uvažoval, že ji vyhodí do popelnice. Nakonec se jí ale rozhodl zbavit tak, že ji bude vydávat za obřího křečka ve slevě. A bingo! Takhle si Květu koupil jeden z našich sousedů, pan Narbier, sympatický krátkozraký dědeček, který si chtěl křečkem zpestřit důchod. Obchodník byl tak rád, že se Květy zbaví, že jako bonus nabídl zákazníkovi krmítko, pytel sena a pítko.

V novém domově se Květin život nijak zvlášť nezlepšil. Měla chuděra neustále koliky kvůli tomu, že musela jíst seno a mrkev. Neuměla hlodat ani pít z pítka a pokaždé, když byla donucena běhat v kolečku, slámu i mrkev zase vyzvracela.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Gerta – psí deník.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.